

Vandaag gesloten

Pim zit al drie weken op onze school. Hij is ingestroomd in groep acht. Zijn ouders zijn blij dat hij nog een jaar bij ons kan zijn. Twee vriendjes van hem zitten in mijn klas. Op de vorige school heeft hij een zware periode doorgemaakt. Pim heeft lang sluik haar. Het hangt als een gesloten theater voor zijn ogen. Hij houdt van hardrock. Zijn kleding is aangepast aan die muziekstijl.

Pim zijn motoriek is slecht, kregen we te horen. Zijn handschrift is niet te lezen. Daar moest nog veel aan "getrokken" worden. Er zijn vijftien dagen voorbij en Pim heeft mij nog niet aangekeken.

Ik vraag hem dat ook niet. Ik gebruik het als criterium. (Wanneer gaat hij het wel doen?)

Zijn handschrift is inderdaad niet te lezen. Maar ik vind het onverantwoord om daar nu zomaar aan te "trekken". De kinderen zijn naar huis. Zijn schrift ligt open voor me. Ik kan niet reageren op zijn verhaal, want ik kan het niet ontcijferen (of ontletteren?). Ik gebruik de tijd om een analyse te maken. Lettervorm lijkt aardig. Souplesse is goed. Onderlijn gebruikt hij goed. Ik kan het niet lezen omdat het veel te dicht op elkaar staat. Alle woorden zijn gesandwichte lettercombinaties. Met die gedachte in mijn voorhoofd hoor ik zijn astmatische ademhaling. Ook daar neemt hij geen ruimte! Het beeld van zijn haren die zijn ogen verbergen brengen me tot dezelfde gedachte.

De volgende ochtend na de kring gaan alle kinderen aan hun contractwerk. Ik vraag Pim bij mij te komen zitten. Met zijn schrift in mijn handen heb ik een rustige plek opgezocht. Pim gaat naast mij zitten met een afhangend hoofd. Ik vertel Pim dat ik zijn handschrift eens goed bekeken heb. Zijn hoofd zakt verder. "Ik vind", vervolg ik, "dat je lettervormen er goed uit zien. De onderlijn gebruik je prima en ook de beweging is soepel." Pims hoofd klimt langzaam naar een normale contacthoogte. Zijn mondhoeken veranderen licht van stand. "Het enige waardoor het voor mij lastig wordt om te lezen is de manier waarop je letters op elkaar geperst staan. Je neemt geen ruimte voor elke letter apart. Ik moest denken aan je astma. Ook in je longen neem je geen ruimte voor jezelf." Het blijft vijf seconden stil. De klas heeft zeker doorgepraat, maar niets van al die geluiden dringt bij me binnen.

De rechterhand van Pim beweegt tergend langzaam richting zijn neus. Met een voorzichtige beweging slijt hij zijn haren in tweeën. Beide gordijnen trekt hij achter zijn oren. Het theater is open gegaan vandaag. "Dat klopt", zegt Pim heel, heel zachtjes. "Hoe krijg je meer lucht in je longen?", vraag ik. "Net als bij een ballon", zegt Pim. Ik pak een ballon uit de ontdekkast. "Kijk, zo", vervolgt hij en schrijft zijn naam op de ballon. Hij blaast de ballon op en voor het eerst kijkt hij mij recht in mijn ogen. Ik voel mij als zijn ballon: Groter door zijn lucht. Vanaf die dag blaast hij 's ochtends zijn ballon op voor hij gaat schrijven. En alles wordt groter.

Marcel van Herpen.